

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Examen Confessariorum Repetitum

Schoonaerts, Gregor

Coloniæ Agrippinæ

VD18 14542323-001

§. 2. De Consuetudinariis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41226

§. 2. *De Consuetudinariis.*

P. 1. **A**N laborans consuetudine mortaliter peccandi citrà dilationem possit absolvi?

R. 1. Si Pœnitens peccati mortalis consuetudinem congruis mediis non expugnârit, priusquam ad tribunal pœnitentiæ accessit, sed merè aliquem doloris motum in se excitare conatus sit, vel uno, alterovè die perfunctoriè se præparaverit, absolvendus ordinariè non est, quamvis promittat, se conatum in posterum adhibiturum ad peccatum istud evitandum. Ratio est, quòd cor totaliter à Deo aversum, & consuetudinis compede illicitis alligatum voluptatibus, non derepentè, sed sensim ad Deum converti soleat per dilectionem. Hæc pulchrè demonstrat S. Aug. scribens in Ps. 106.

R. 2. Si Pœnitens toties non ceciderit a tempore, quo contra peccandi consuetudinem luctari cœpit, nondum securitatem conversionis habitæ, sed spem acquirendæ præbet. Tunc animandus est Pœnitens, ut in opere incepto pergat generosè, gratiam cœlitus postulando, ut congruis remediis consuetudinem vincat plenè.

R. 3. Si Pœnitens peccandi consuetudinem per congrua remedia extirpare prius sit conatus, quàm ad Confessarium accesserit, & aliquo tempore, etiam occurrentibus solitis peccandi occasionibus, sese continuerit, pariterque

idonea conversionis adferat signa, Absolutio impendi potest. Ratio est, quia per præviam peccati fugam vinculum consuetudinis fractum, firmatumque dilectionis adminiculo emendationis propositum ostendere non incongruè supponitur. Talia interim ipsi Confessarius præscribat remedia, quæ à lapsu muniant, & residuam dictæ consuetudinis propensionem penitus extirpent.

2. An omnes consuetudinarii eodem loco habendi?

R. Nequaquam: à vera quippe conversione (cætera sunt paria) plus aliis distant illi, qui consuetudini diuturniori, vel ad mortalia plura, vel graviora implicantur. Quò autem consuetudinarii longius à vera conversione absunt, eò plura exhibenda sunt, quibus se verè conversos probent: etenim tantò major, securiorque est in oppositum præsumptio.

His adde, quædam esse peccata, quæ ex sua natura magis adhærescunt, ut venerea, odia inveterata &c. quæ proinde, dum in consuetudinem abierunt, illos magis alligatos tenent, & obligatos.

3. Utrùm, si justa sit ambigendi ratio, num Pœnitens sit consuetudinarius, Confessarius debeat hoc inquirere, quamvis confessio præsens nihil istius innuat?

R. Aff. Cùm enim in more positum sit consuetudinariis, ut varios, ne innotescat continuus eorum relapsus, accedant Confessarios, de-
bet

bet inquirere in statum Pœnitentis, ne, incognitâ causâ, injustam ferat sententiam.

CASUS XXVII.

Pœnitens quidam aliquo post Absolutionem tempore inter occasionum occurrentium fluctus stetit immotus, & dilectionis præbuit indicia, postea remissius agere, & remedia præscripta frigide nimis adhibere, vel negligere incipiens, peccato consensit; quid agendum?

R. Tunc inquirendum, quomodo negligentius agere, & remissius resistere cœperit, quamdiu constans permanserit in repellendis peccati illecebris, ut eluceat, an pro soliditate propositi possit judicari. Si vehementior aliqua tentatio, vel insolita occasio ad relapsum impulerit, argumentum debilitatis propositi non habetur. Sed, quando quis à confessione leviter, & absque resistantia cecidit, vel in peccati occasionem ultrò se ingessit, non infundatam de infirmitate propositi antecedentis suspicionem creat, nec relapsus ille peccatis fragilitatis annumerari potest. Ut peccatum aliquod vocetur peccatum fragilitatis, vide fol. 61.

CASUS XXVIII.

Quid agendum cum consuetudinariis, si absque mutatione vivendi prævia Absolutionem desiderent, ut per eam vel ad Sacramentum matrimonii, vel ad alium statum illicò suscipiendum disponantur?

R. Res admodum perplexa est, præcipuè dum confitentur peccandi consuetudine laborantes, ut connubio jungantur: undè vel Absolutione

negatâ connubium contrahent, aut minùs: si negatione Absolutionis nihil obstante conjugium ineunt, novo se conspurcant sacrilegio, & salutem suam horrendo exponunt discrimini: si hæc incommoda pertimescentes matrimonii fœdus inire procrastinent, infamiæ notam incurrent, & magnæ frequenter excitabuntur turbæ, animique contra Confessarium exacerbatio. Quò hîc se vertat Parochus? Non est, quòd hæreat: si enim alteruter Absolutione frustratus eò impudentiæ venerit, ut ad Sacramentum matrimonii suscipiendum indignus se ingerat, doctrina generalis de Sacramento peccatori publicè petenti administrando locum habet, quare ex confessione dumtaxat rescians illius indignitatem, & ad assistendum publicè rogatus, non potest non assistere, ne Confessionis sigillum violare videatur.

Altera difficultas superest, & illis contractum matrimonii solemniter celebrandi differentibus, quid ager?

R. Ut tanto occurratur malo, oportet, ut Parochi, & qui illorum vice suggestum conscendunt, doceant frequenter populum in Concionibus, & Catechismis, quid præparationis requiratur in consuetudinario antè Absolutionem, priusquam matrimonium contrahere liceat. Oportet & hoc docere, quanto sit damno Sacramentum matrimonii &c. suscipere absque præparatione condigna, cujus damni non minima pars, quòd in statu conjugii opus habent plu-

pluribus, iisque magnis, & peculiaribus gratiæ subsidiis, quibus si ultrò se privent, non mediocri salutis subeunt periculum.

Neque hoc praterendum: quando aliqui sese Parocho sistunt ad contrahenda sponsalia, sponsum & sponsam moneat seriò Confessionem tempestivè instituendam, & non in diem nuptiarum differendam. Integrum quoque erit Pastori enucleatè ista incommoda proponere, quæ secutura sunt, si acciderit forsan differendam esse absolutionem, & proinde nuptias (quod sæpissimè ratione indispositionis fieri debet) quia Sacramento matrimonii suscipiendo inidonei sunt, &c.

CASUS XXIX.

Pœnitens peccatum aliquod mortale per consuetudinem commisit; queritur, an Absolutio differenda ordinariè, nisi vitam notabili ante Absolutionem tempore immutaverit?

Ante resolutionem Casus nota 1. Consuetudinarium Absolutione esse donandum, extrema id postulante necessitate, modò tamen dispositio, quam eà necessitate obrutus adfert, dubia ut minimùm fuerit.

2. Consuetudinarii etiam primâ vice absolvi poterunt, si nimirum illi, qui peccatorum consuetudini implicati fuerant, eo, quo fas est tempore, peccatis nuntium remiserint, eaque tum pietatis, tum pœnitentiæ exercitamenta, quæ Confessarius postulaturus fuisset, suapte sponte antè susceperint, compleverintque, quàm

Confessarii tribunal subeant. Sed hæc dumtaxat fiunt *per accidens*. Ad Casum propositum

R. Cùm Absolutionis dilatio hæc hominum ætate non paucis, at immeritò, ingrata sit, eò hætenus collimandum videtur, ut per Conciones & Catechismos perdiscant, qui simili consuetudini implicantur, sui muneris esse (si verè justificationis desiderio capiantur) insignem vitæ mutationem præmittere, quâ se ad Absolutionem paratos & idoneos reddant: proinde ergò Absolutionem non acceleret Confessarius, nisi animus consuetudinis compedibus expeditus, pravitatis vincula ruperit, & justitiam dilexerit; Deus enim illos, qui unius, pluriumve peccati mortiferi specierum consuetudini implicantur, subitò convertere non solet. Si enim alicui pes frangatur, vel manus, cum labore solet ad pristinum officium revocari: si verò secundo, & tertio, & adhuc frequentius in eodem loco membra ipsa frangantur, potest intelligere caritas vestra, cum quantis doloribus vulnera ista curanda sunt, & tamen post longas & multas tribulationes vixerit, antequam ad pristinum statum membra ipsa valeant revocari: similis ratio in animarum fracturis seu vulneribus esse credenda est. Oportet proinde Dei Sacerdotem non obsequiis decipientibus fallere, sed remediis salutaribus providere, imperitus enim est Medicus, qui tumentes vulnerum sinus manu parcente contrectat &c. aperiendum vulnus est, & sanandum.... Vociferetur, & clamet licet, & conqueratur eger impatiens per do-

lorem, gratias ager postmodum, cum senserit san-
nitatem..... Contra Domini, ac Dei legem teme-
ritate quorundam laxatur incautis communicatio,
irrita, & falsa pax, periculosa dantibus, acci-
pientibus nihil profutura. S. Cyp. in libello de
lapsis.

CAPUT VI.

De occasionibus Peccatorum.§. I. *Quid occasio Peccati, & Quotuplex?*

R. I. **A**D occasionem peccati proximam non
requiritur, ut homo in ea semper, aut
ferè semper peccet, neque necessè est, ut in ea
constitutus sæpiùs cadat, quàm non cadat. Cer-
tum est omnibus, & in confesso, quòd titulo
occasionis proximæ vitari debeat consortium
personæ, quâcum aliquis anno integro quotidie
ita conversatus est, ut alternis vicibus, aut ex
tribus unâ mortaliter peccaverit.

Insuper nemo inficias ire potest, quin fre-
quentatio popinæ sit occasio peccati rustico, vel
alteri cuicumque, qui ibidem alternis ferè vici-
bus se inebriat &c.

R. 2. *Occasio proxima peccati mortalis, quam
sub gravi tenemur fugere, est illa, Quæ nos in
peccatum mortale inducere nata est.* Ratio est, quia
occasio delineata evidens peccati mortalis peri-
culum involvit.

Occasio proxima hîc non sumitur pro ea, quæ
peccato est vicinissima, id est, quâ vicinior dari